

[Indenrigsministeren.]

indstilling, og jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte forslag til lov om forlængelse af gyldigheden af midlertidig lov nr. 307 af 29. juni 1945 om tillæg til indkvarteringslovgivningen.

Den midlertidige lov, således som den blev gennemført kort tid efter landets befrielse, var oprindelig ret vidtgående, idet det offentlige havde adgang til at rekvirere fast ejendom, „når hensynet til de bestående særlige forhold gør det nødvendigt“. Med denne formulering var det muligt at tilgodese lokale behovet hos en lang række offentlige organer, der havde at gøre med de særlige forhold, som dengang bestod.

Loven er gentagne gange blevet forlænget, senest ved lov nr. 447 af 15. november 1948, da dens gyldighed blev forlænget indtil udgangen af december 1949.

Samtidig med forlængelserne er lovens område imidlertid blevet indsnævret. Således blev det ved forlængelsesloven nr. 134 af 27. marts 1947 foreskrevet, at den fremtidig kun kunne benyttes til fyldestgørelse af militære behov samt af flygtningeadministrationens behov, og med det foreliggende lovforslag, der iøvrigt tilsigter at forlænge lovens gyldighed endnu et år indtil udgangen af december måned 1950, vil det være muligt at indskrænke området yderligere på to væsentlige punkter.

For det første kan beslaglæggelseshjemmelen, efter at de tyske flygtninge er bragt ud af landet, nu indskrænkes til kun at gælde beslaglæggelser til fyldestgørelse af militære behov, og for det andet kan det nu ikke længere anses for nødvendigt at have hjemmel til at foretage nye beslaglæggelser overhovedet.

Jeg kan i denne forbindelse anføre, at der ikke i det sidste par år har været noget tilfælde, hvor en ejendom, der ikke allerede var beslaglagt, er blevet rekvireret med hjemmel i denne lovgivning.

Derimod har der været et enkelt tilfælde, hvor man har ændret en bestående beslaglæggelse til brug således, at det blev en beslaglæggelse til eje. Der forelå det særlige i dette tilfælde, at ejendommen allerede forlængst, nemlig under besættelsen, var indgået i en flyveplads, men ved besættelsens ophør var de juridiske forhold endnu ikke ordnet, hvorfor ejendommen ikke kunne anses som såkaldt skødeklausejendom. Ved den skete ændring af beslaglæggelsesforholdet blev dette forhold berigtiget.

Lovforslaget giver i den skikkelse, hvori

det nu foreligger, alene hjemmel til fortsat midlertidig beslaglæggelse til militære behov. Endvidere hjemler det pålæggelse af rådighedsindskrænkninger, der skal erstatte den fuldstændige beslaglæggelse, og endelig forlængelse af sådanne rådighedsindskrænkningers gyldighed. Det tilsigtes altså alene at skabe hjemmel for opretholdelse af allerede bestående tilstande.

Med hensyn til det militære behov kan jeg anføre, at militæret har rådighed over en del ejendomme — navnlig grundarealer —, på hvilke den tyske værnemagt har oprettet flyvepladser, befæstningsanlæg, militærlejre, radaranlæg m. m. Disse ejendomme er det ikke muligt at frigive, forinden det er afgjort, i hvilket omfang anlæggene skal bevares til fremtidig brug for det danske forsvaret.

Til slut skal jeg fremhæve, at lovforslaget ligesom de tidligere love hjemler mulighed for ved kongelig anordning at ophæve loven inden gyldighedsperiodens udløb, hvis udviklingen skulle overflødiggøre den.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Videre skal jeg tillade mig at fremsætte forslag til lov om forlængelse af den midlertidige værnepligtslovgivning.

Ved lov af 16. juni 1945 blev der indført en række midlertidige ændringer i værnepligtslovgivningen. Denne lov, der siden er blevet forlænget for et år ad gangen, senest ved lov af 14. december 1948, udløber med udgangen af december måned i år, og den foreslås nu påny forlænget for et år.

Under de bestående forhold, hvor hærens og søværnets behov for mandskab fortsat er så betydeligt — samtidig med at årgangenes størrelse som følge af den ringe fødselshyppighed i slutningen af 20'erne stadig bliver mindre —, må det anses for nødvendigt endnu i nogen tid at have hjemmel til at betage de værnepligtige deres ret efter værnepligtsloven til uden nærmere begrundelse at kræve udsættelse med at møde på session. Det må endvidere — alene for at modvirke forsøg på omgåelse — tillige anses for nødvendigt at opretholde reglen om, at værnepligtige, der er mødepligtige på førstkommende session, ikke må rejse ud af landet uden indenrigsministeriets samtykke.

Forholdet er således ligesom efter de tidligere midlertidige love blot det, at de værnepligtiges adgang til uden videre at kræve udsættelse med sessionsmødet ophæves ved lovforslaget, medens det derimod ikke er hensigten at ændre den hidtil be-